

Arrest

nr. 111 596 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). De rechtsgrond van de bestreden beslissingen is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd. Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werden de bestreden beslissingen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partijen betwisten evenmin dat zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan de verzoekende partijen geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot de artikelen 7, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de Europese richtlijn 2004/83/EG, de (materiële) motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, “de beginselen van behoorlijk bestuur” en het fair play-beginsel, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook hun betoog met betrekking tot de artikelen 3, 5, 8 en 13 EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Aangaande artikel 5 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen slechts in de hoofding van het tweede middel naar dit artikel verwijzen, maar dat zij voor dit artikel nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissingen deze bepaling precies zouden schenden, zodat dit onderdeel van het betrokken middel onontvankelijk is.

In het kader van artikel 3 van het EVRM beperken zij zich tot algemene verwijzingen en theoretische uiteenzettingen, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partijen enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Daarenboven heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat de verzoekende partijen het grondgebied van de in de beslissingen vermelde sta(a)t(en) dienen te verlaten, maar dwingt hen niet om naar hun land van herkomst terug te keren. Bovendien werd de verzoekende partijen bij arresten nrs. 88 683 en 88 684 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 september 2012 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Daar waar zij verwijzen naar hun eigen medische problematiek blijkt uit de elektronische rol van deze Raad dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris reeds op 8 februari 2012 een ongegrondheidsbeslissing heeft genomen inzake de (enige) aanvragen om medische redenen in eigen naam van de verzoekende partijen. Deze Raad heeft tevens de beroepen tegen voormelde beslissingen verworpen bij de arresten nrs. 82 791 en 82792 van 11 juni 2012. Waar de verzoekende partijen tevens verwijzen naar de medische toestand van hun kind en naar een - naar de verklaringen van de verzoekende partijen op 16 januari 2013 - ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend in hoofde van hun kind die zij in de bijlage van hun verzoekschrift voegen, dient erop gewezen dat voor zover nog geen beslissing met betrekking tot voornoemde aanvraag werd genomen, dan wel dat nog enige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in hoofde van het kind, dan wel van de verzoekende partijen zelf, hangende zouden zijn, kan erop gewezen worden dat een hangende aanvraag op grond van voornoemd artikel 9ter de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Hoe dan ook wordt met betrekking tot voormelde aanvraag door de

verzoekende partijen gedateerd op 16 januari 2013 opgemerkt dat deze werd ingediend ná de bestreden beslissingen die werden genomen op 13 december 2012, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de door hen vermelde medische toestand, een schending van voornoemd artikel 3 zou uitmaken. Ten slotte kan er bijkomend nog op gewezen worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling (en zijn eventuele familieleden) immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM dient opgemerkt dat ook in hoofde van beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker werd genomen, waarbij het bevel in hoofde van mevrouw tevens is gericht aan de minderjarige kinderen, zodat niet kan worden voorgehouden dat het gezin van de verzoekende partijen uit elkaar dreigt te worden gerukt. Zij kunnen immers samen het grondgebied verlaten. De verzoekende partijen maken de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze artikelen aantonen.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 27 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 10 juni 2013 opgenomen grond, stellen de verzoekende partijen te volharden en verwijzen zij voor wat betreft het belang naar de uiteenzetting in zaak met volgnummer 44 zoals aangegeven op het zittingsblad met de rolstelling van huidige terechtzitting van 27 augustus 2013. Zij wijzen er nog op dat de procedure tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog hangende was bij de Raad, wat de situatie alleen maar schrijnender maakt.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf.* RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 (oud) blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1, zoals dit gold ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen, en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

2.5 Het betoog van de verzoekende partijen ter terechtzitting van 27 augustus 2013 kan geen afbreuk doen aan het hoger gestelde. Hierop werd immers reeds uitdrukkelijk gewezen in de beschikking van 10 juni 2013 zoals weergegeven *sub* punt 2.2 van dit arrest.

De verzoekende partijen geven aan te volharden en verwijzen voor wat betreft het belang naar de uiteenzetting in zaak met volgnummer 44 zoals aangegeven op het zittingsblad met de rolstelling van huidige terechtzitting van 27 augustus 2013. Meer bepaald voeren zij zodoende aan nog steeds belang te hebben gezien de problematiek van herhaalde bevelen en het verbod op terugkeer bij een volgend bevel, alsook duiden zij erop dat er een aanvraag op basis van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet hangende is en hierbij een werkelijk rechtsmiddel nodig is daar het bevel riskeert daaraan een einde te maken. Tenslotte wijzen zij erop dat de procedure tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog hangende was bij de Raad, wat de situatie alleen maar schrijnender maakt.

2.5.1 Waar de verzoekende partijen menen nog steeds over het vereiste belang te beschikken bij huidige vordering omwille van *“de problematiek van herhaalde bevelen en het verbod op terugkeer”* bij een volgend bevel, merkt de Raad op dat dit slechts een theoretisch, minstens hypothetisch en onrechtstreeks belang betreft. Wanneer daadwerkelijk een *“volgend”* bevel om het grondgebied te verlaten zou worden genomen in hoofde van de verzoekende partijen, kunnen de verzoekende partijen hiertegen beroep instellen bij de Raad en hun grieven in dit kader uiteenzetten. Deze kritiek is niet pertinent naar aanleiding van voorliggend beroep, alwaar slechts de bevelen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*) van 13 december 2012 aan de orde zijn. Met een verwijzing naar de loutere bewering zich ten opzichte van *“een volgend bevel”* in een onzekere, precaire situatie te bevinden, tonen de verzoekende partijen niet aan over het vereiste belang te beschikken. Waar de verzoekende partijen aangeven dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hangende is en menen dat *“hierbij een werkelijk rechtsmiddel nodig is daar het bevel riskeert daaraan een einde te maken”* en voor zover zij hierbij doelen op de aanvraag om medische redenen naar hun verklaringen in het verzoekschrift, hetwelk zij middels het volharden ter terechtzitting lijken te hernemen, ingediend op 16 januari 2013, geldt hetzelfde. Immers komt het hypothetisch voor te dezen te opperen als zouden de op heden voorliggende bestreden beslissingen een einde *“riskeren”* te maken aan een werkelijk rechtsmiddel, waaraan zij in de huidige stand van het geding overigens onmogelijk kunnen aantonen reeds nood te hebben, tegen een toekomstige beslissing omtrent een nu nog hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit klemt des te meer daar er in de beschikking van 10 juni 2013 reeds uitdrukkelijk op werd gewezen dat deze aanvraag van 16 januari 2013, voor zover deze al daadwerkelijk zou zijn ingediend, hoe dan ook dateert van ná de bestreden beslissingen die werden genomen op 13 december 2012. Bijgevolg kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Er dient op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Voorts kan er nog op gewezen worden dat het voeren van een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, - een procedure die schriftelijk is -, niet inhoudt dat de verzoekende partij persoonlijk aanwezig dient te zijn bij de voortgang en terechtzitting, zodat niets belet dat de procedurele rechten van de verzoekende partijen (vanuit het buitenland) kunnen worden gevrijwaard. De verzoekende partijen kunnen zich overeenkomstig artikel 39/56 van de vreemdelingenwet ter terechtzitting immers laten vertegenwoordigen door hun raadsman, die hun belangen ter terechtzitting kan behartigen.

In de mate waarin zij doelen op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend in hoofde van hun kind, blijkt uit de elektronische rol van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze aanvraag, ingediend op 5 maart 2012, reeds op 30 mei 2012 onontvankelijk werd verklaard en dat het beroep van de verzoekende partijen ingesteld tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen bij arrest met nummer 88 192 van 26 september 2012. Daarnaast wordt volledigheidshalve nog opgemerkt dat in de beschikking van 10 juni 2013 evenzeer uitdrukkelijk werd vastgesteld dat de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in hoofde van de verzoekende partijen op 8 februari 2012 ongegrond werden verklaard en het beroep ingesteld tegen deze beslissingen werd verworpen door de Raad bij arresten met nummers 82 791 en 82 792 van 11 juni 2012. Voormelde drie aanvragen zijn aldus niet meer hangende. De verzoekende partijen tonen niet aan dat daarnaast nog een dergelijke aanvraag hangende zou zijn op het moment van het nemen van de bestreden beslissingen.

2.5.2 Waar de verzoekende partijen er tenslotte op wijzen dat de procedure tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog hangende was bij deze Raad en zij duiden op het schrijnend karakter van de situatie, wordt onderstreept dat het indienen van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt, doch enkel de gedwongen uitvoering ervan schorst gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. Bovendien werd er in voormelde beschikking op gewezen dat bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 september 2012 met nummers 88 683 en 88 684 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen werden geweigerd. Hierbij wijst de Raad tevens nogmaals op het hoger geciteerd artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van

het nemen van de bestreden beslissingen, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat de gemachtigde van de staatssecretaris, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt, “*onverwijld*” dient te beslissen en dat zijn beslissing tevens “*onverwijld*” ter kennis van de betrokkene gebracht dient te worden.

Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen op generlei wijze duidelijk op welke manier het moment van het nemen, dan wel de afgifte van de bestreden beslissingen zou leiden tot het wel beschikken over het wettelijk vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring.

2.6 De verzoekende partijen gaan niet in op de overige aspecten van de beschikking. In de mate waarin de verzoekende partijen nog stellen te volharden, is het duidelijk dat, indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar zich ter terechtzitting mede beperken tot het loutere volharden in hun verzoekschrift, zij op deze manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen met betrekking tot de vier middelen reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 3 juni 2013 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond ten aanzien van de vier middelen die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift hebben aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat een aangevoerde schending van de artikelen 7 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*”, van het fair play beginsel en van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM, geen afbreuk doet aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET